

Kúria

Bhar.I.294/2019/5. szám

A Kúria Budapesten, a 2019. év június hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A jogellenes fogvatartás büntette és más bűncselekmény miatt indult büntetőügyben rendőr őrmester II. rendű terhelt tekintetében bejelentett másodfellebbezéseket elbírálv a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.69/2018/6. számú ítéletét rendőr őrmester II. rendű terheltre vonatkozó részében helybenhagyja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2018. szeptember 7. napján meghozott Kb.III.45/2017/32. számú ítéletében címzetes rendőr törzssászlós I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében [Btk. 301. § (1) bekezdés], míg a jogellenes fogvatartás büntette [Btk. 304. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette. Ezért a bíróság címzetes rendőr törzssászlós I. rendű vádlottat kétszáz napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 1.200 forintban állapította meg.

Az elsőfokú katonai tanács a rendőr őrmester II. rendű vádlottat az ellene jogellenes fogva tartás büntette [Btk. 304. § (1) bekezdés] és a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette [Btk. 301. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

A katonai ügyész fellebbezése alapján eljárva Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2019. január 23. napján meghozott 6.Kbf.69/2018/6. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a rendőr őrmester II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző, társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, ezért őt megrovásban részesítette.

A másodfokú ítélet ellen a katonai ügyész az intézkedés alkalmazása miatt, pénzbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. Álláspontja szerint a jelentős tárgyi súlyú, elszaporodott hivatali bűncselekményt társtettesként megvalósító II. rendű vádlott vonatkozásában a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok - elsősorban az általános megelőzés - csak a büntetés kiszabásával érhetők el. A vádlott javára értékelhető beosztotti minősége, a sértetti közrehatás mint enyhítő körülmények csak a Btk. 82. § (2) bekezdés és (3) bekezdés alkalmazására adnak lehetőséget, amelynek alapján a vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása indokolt, és egyben szükséges.

A másodfokú ítélet ellen a II. rendű vádlott és védője is jelentett be fellebbezést, a vádlott felmentése érdekében. A védő álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja, vagyis helytelen ténybeli következtetés miatt. A részbeni megalapozatlanság önmagában relatív eljárási szabálysértés, így a harmadfokú eljárás keretében orvosolható.

Vélekedése szerint a másodfokú bíróság a korábban megállapított tényállásból és tényekből helytelenül következtetett a vádlott bűnösségére. A tényálláshoz kötöttség elve megalapozatlanság esetén nem érvényesül, így harmadfokon a rendelkezésre álló bizonyítékok felülbírálatával a Kúria a vádlott javára kedvező tényállást állapíthat meg. Ezért indítványozta, hogy a Kúria az ítéletábrá ítéletét megváltoztatva II. rendű vádlottat a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján bűncselekmény hiányában mentse fel.

A Legfőbb Ügyézség amellet, hogy a II. rendű vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartotta, az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az eljárt bíróságok perrendi szabályokat megtartották, hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási szabálysértést nem vétettek, az ítéleti tényállás megalapozott, ezért az a harmadfokú eljárásban is irányadó.

Az irányadó tényálláshoz képest törvényesen állapította meg a másodfokú bíróság II. rendű vádlott bűnösségét a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt. Álláspontja szerint ugyanakkor a másodfokú bíróság által a vádlottal szemben alkalmazott megrovás intézkedés súlytalan, a büntetési célok elérésére alkalmatlan, a II. rendű vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása indokolt.

Ezért indítványozta, hogy a Kúria a Fővárosi Ítéletábrá Katonai Tanácsának másodfokú ítéletét változtassa meg akként, hogy a rendőr őrmester II. rendű vádlottat ítélje pénzbüntetésre (BF.

-.-.-

A Be. 615. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. A (2) bekezdés b) pontja szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette.

A Be. 615. § (3) bekezdése szerint a fellebbezés sérelmezheti az ellentétes döntést, illetve kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett. Ebben az esetben a felülbírálat terjedelmét a Be. 618. § (1) bekezdése határozza meg. Eszerint a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, továbbá az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

A jelen ügyben a másodfokú bíróság a II. rendű vádlottat az elsőfokú eljárásban a felmentéshez képest bűnösnek mondta ki társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, és ezzel összefüggésben alkalmazott vele szemben megrovást. Ezért a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség által a súlyosítás érdekében, valamint a II. rendű vádlott és védője által felmentésért bejelentett fellebbezés joghatályos.

A Kúria az ügyben a Be. 620. § (1) bekezdésére figyelemmel nyilvános ülést tűzött ki, melyen mind a Legfőbb Ügyészség, mind a vádlott védője a fellebbezését fenntartotta.

A Kúria mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy a bíróságok az eljárásuk idején hatályos törvény szerinti eljárási szabályokat betartották, és a megállapított tényállás megalapozott, ezért határozatát a másodfokú bíróság által megállapított tényállásra alapozta.

Itt jegyzi meg a Kúria, hogy mind az első-, mind a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a bizonyítékok értékelése és a jogi indokolás körében messzemenően, magas színvonalon eleget tett. Ugyanakkor a Kúria felhívja a Fővárosi Ítéltábla figyelmét, hogy a másodfokú bírósági határozat indokolására a Be. 604. § (4) bekezdése tartalmaz rendelkezéseket. Ezek között szerepel a másodfokú bíróság mellett működő ügyészség indítványának lényege, valamint az, hogy ki és miért fellebbezett. Olyan részletes, a másodfokú nyilvános ülésen elhangzott

perbeszédet is ismertető másodfokú határozatra, mint amelyet jelen ügyben a másodfokú bíróság szerkesztett, nincs szükség.

A fellebbezések alaptalanok.

A védelmi fellebbezések írásbeli indokolásában kifejtettek nem állják meg a helyüket. A másodfokú bíróság a határozatát teljes mértékben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, azt nem egészítette ki, nem pontosította, abból nem rekesztett ki semmit, ezért azt állítani, hogy az első fokon megállapított tényálláshoz képest a másodfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, következtetlenség.

A védelmi fellebbezések valójában nem a másodfokú ítélet megalapozottságát, hanem a jogi következtetés helyességét vitatják.

Ebben a körben azonban a Kúria teljes egészében osztotta az elsőfokú ítélet 15-19. oldalán, valamint a másodfokú ítélet 12-16. oldalán írtakat, a terheltek, így a II. rendű vádlott cselekvőségének jogi értékelését illetően. Az eljáró bíróságok az irányadó jogszabályok alapján helyesen vontak következtetést a vádlottak bűnösségére a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetettét illetően. Ezt a Kúria nem kívánja megismételni, csupán arra mutat rá, hogy a vádlottak magatartásának jogellenessége nem érte a BH 1997.517. számon közzétett eseti döntésben leírt szintet, mint ahogyan a sértetti közrehatás sem a Kúria Bhar.I.1045/2014/5. számú határozatával elbírált ügyben. A vádlottak - a II. rendű vádlott is - megsértették a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 15. §-ában lefektetett arányosság követelményét, a Szolgálati Szabályzat bilincselésre vonatkozó szabályait, mivel a sértett részéről aktív ellenszegülés nem történt, a mégoly durva verbális erőszak pedig nem ad okot rendőrségi kényszerítő eszköz használatára. Ez utóbbi körben a Kúria utal az elsőfokú bíróság által is felhívott, a Kúria BH 2016.101. számon közzétett eseti döntésére, amely ugyan nem büntetőügyben született, de azt a Kúria jelen tanácsa is irányadónak tekinti.

Összességében tehát a Kúria egyetértett a másodfokú bíróság jogi álláspontjával II. rendű terhelt cselekvőségével és annak jogi megítélésével kapcsolatban, ezért a felmentésre irányuló védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Nem alapos az ügyészi másodfellebbezés sem. A Kúria egyetértett a másodfokú katonai tanács által számba vett büntetéskiszabási körülményekkel, véleménye szerint azokat a bíróság megfelelően, kellő súllyal értékelte, azzal kiegészítve, hogy további nyomatékos enyhítő körülmény a beosztotti helyzete. Ezért nem látta szükségesnek az ítélőtábla katonai tanácsa által alkalmazott megrovás intézkedés helyett büntetés kiszabását.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.69/2018/6. számú ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 458. § (3) bekezdése kizárja.

Budapest, 2019. június 4.

Dr. Csák Zsolt s.k. a tanács elnöke, Dr. Soós László s.k. előadó bíró, Dr. Vaskuti András s.k. bíró

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.69/2018/6. számú ítélete rendőr őrmester II. rendű vádlott vonatkozásában a Kúria Bhar.I.294/2019/5. számú végzésével 2019. június 4. napján jogerős.

Dr. Csák Zsolt s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
TóthLné
bíróági tisztviselő